

# LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8

15. oktober 1983

19. årgang

## *Din konge kommer til deg*

*Av Øivind Andersen*

I Matt. 21,5 leser vi i Jesu Navn: Si til Sions datter: Se, din konge kommer til deg, saktmodig og ridende på et asen, på trældyrets fole. Amen.

Advent, betyr komme, vi minnes om at Jesus kommer, at han er kommet til frelse, og om en uke minnes vi om at han kommer igjen til dom.

Guds ord taler om at Jesus kommer som konge. Et underlig budskap, en konge som kommer saktmodig. Hva betyr egentlig det? Han kommer ikke i herlighet, han kommer ikke med makt, han kommer ikke for å hevde myndighet, rettferdighet, dom over syndere, eller noe slikt. Det er en illustrasjon til det som Jesus sa til Nikodemus: Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham. Han kommer sagtmodig, han kommer som en tjener, og som den som

har satt sin sak i Guds hånd for å frelse oss, og dette er symbolisert ved at han kommer ridende på et asen, på trældyrets fole. Man brukte eslet til å bære byrder, og dette er tegn på at Guds Sønn han kommer som en konge. Han er ikke kommet for å hevde seg, men tvert om er han kommet for å bære byrder. Det var et underlig inntog i Jerusalem den dagen.

Jesus trer frem for første gang, og for eneste gang, for å la seg hylle offentlig som Messias, og da lar han seg hylle som den der bærer byrder, for å ta på seg det som ingen andre kunne i virkeligheten. Han kalles hos profeten Herrens tjener, og han bærer i sannhet en byrde. Døperen Johannes pekte på ham og sa: Se der, Guds lam som bærer verdens synd. Verdens synd er hans byrde. Han bekjenner seg ansvarlig for det menneskene har gjort og vært, det som du og jeg

har gjort og hva vi har forsømt, hva vi har tenkt, hva vi har ment, følt og opplevd, hele vårt liv, hele vårt ansvar overfor Gud, bærer han. Jesus bærer en byrde som ellers ville ha vært for tung for oss, og Guds ord sier også det om våre synder og overtredelser at de er oss for tunge. Skulle vi bære desse byrdene selv, gikk det galt med oss, og ingen av oss er i stand til å svare Gud rekneskap for det som vi har vært og gjort. Det kan du tenke med deg selv der du sitter. Gud som ser ditt innerste vesen, dine innerste tanker, dine tilbøyeligheter, han ser alt, vet alt om deg, ikke bare det som menneske kan se, det som alle vet er galt, og det som alle kan si er synd, han ser alt som ligger bakom, selve ditt vesen, selve din natur, selv din ulyst til Gud og ditt fiendskap mot ham. Hvordan skulle det gått deg og meg om vi skulle svare Gud rekneskap for hva vi er og gjør? Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender, sier Guds ord om dette i Hebreerbrevet.

Denne byrden som altså er oss for tung, den er det Guds Sønn bærer. Han er kommet, ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene, og til å gi seg selv som en løsepeng i stedenfor de mange. Det er hans eget ord. Profeten taler om Herrens

tjener som bærer ansvaret for oss alle sammen. Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham. Den byrde han bærer, det er nettopp våre misgjerninger. Det er som det står i Salme 65: Når mine misgjerninger er blitt meg for svære, så forlater du våre overtredelser.

Gud kan forlate oss våre overtredelser og tilgi oss alle våre synder fordi det er en som tok byrden for oss, det er en som kom for å bære. Og Jesus er nettopp karakterisert som en som kan bære. Nå må du se på ham slik som Ordet fremstiller ham. Slik møter han oss nå ved begynnelsen av et nytt kirkeår igjen: Se, din konge kommer til deg, han er sagtmodig, han kommer ridende på trældyret, på et asen, på trældyrets føle. Han kommer som den der bærer ansvaret for deg, han drar opp til Jerusalem for siste gang, der skal han lide og dø, og der har han med sitt eget blod brakt en evig soning for våre synder, og forløst oss fra alt som ellers ville ha fordømt oss på dommens dag.

Nå er byrden tatt bort, nå er verket fullført, Guds Sønn har gjort det, det står fast i evighet hos Gud, og nå kommer dette til deg i dag som et budskap om det som er fullført. Han som drog inn i Jerusalem den dagen, han har fullført

### **Bladet Lov og Evangelium**

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde opp av frivillige gäver.  
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telofon (055) 58363

Alt som har med bladet sin eksp.  
blir sendt dit, som tinging, oppseining  
og adresseforandring.

Gäver til bladet kan sendast kass. S. Böhn  
postgiro 5 68 21 33.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.  
Tlf. (055) 51 080.

### **Norsk Luth. Lekmannsmisjon**

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbo Telf. 04-433685.  
Kass. Sverre Böhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

det verket. Han måtte inn i dommen, døden og fortapelsen for din og min skyld, men han sigret, han var fullkommen etter loven, han hadde den retten til å leve som Gud tilsier den som holder budene, og han hadde rett til all den velsignelse som Gud tilsier dem som er det Gud krever av et menneske. Det er bare en som har holdt budene, og det er bare en som har rett til den velsignelsen, og det er Jesus Kristus. Han var det vi skulle ha vært, men ikke er, han gjorde det vi skulle ha gjort, men ikke kan, og retten til å leve og velsignelsen eier han for di han er det han skulle være etter Guds hellige vilje.

Da dommen og straffen som vi skulle ha fått førte ham inn i fortapelsen da kom der en som holder

mål for Guds ansikt, derfor siger Guds Sønn, derfor ble han oppvekt fra de døde og oppreist av graven til vår rettferdigjørelse.

Dette forkynner Guds ord om Ham som kom. I Jesus ser du hva du har å møte Gud med. Vil du vite hva du skal stå for Gud med på dommens dag, må du se på Jesus, på ham alene. Du kan ikke blande inn hva du har vært. Det har Jesus frelst deg fra. Alt hva vi har gjort og vært måtte han bære byrden for, og det har han som sagt ordnet og det er fullbrakt. Det vi ikke skulle ha vært, det er han blitt i steden for oss, og den rettferdighet vi trenger for Gud på dommens dag den ser vi i Jesus.

Derfor må du nå vende blikket ditt til Ham, se ham der han kommer sagtmodig, ridende på trældyrets fole, og si til deg selv: Det betyr at min synd er sonet, min gjeld er betalt, det betyr at jeg er fri, at Guds Sønn har ordnet alt til min frelse. Dette er Guds ord til deg i dag, og hva svarer du på det?

Må så vår Herre Jesu Kristi nåde, Guds kjærlighet og den Hellige Ånds samfunn være med deg i Jesu navn. Amen.

Avskrift etter lydband fra Norea Radio, den Lutherske timen, med løyve fra Andersen og Norea ved A.L.



## Brev til deg som er ung

Frå Olav Valen Sendstad

### Din nattverdgang

I dag vil eg senda deg nokre ord om den store føreretten og det opne tilgjengeligheten Herren Jesus gjev alle dei som trur på han — nemleg tilgjengeligheten til å nyta nattverden.

Nattverden er *påskemåltidet* i den nye pakta. På same måten som Israelsfolket ved utgangen frå Egypten skulle slakta lammet, stryka blodet på dørkarmen, baka og eta usyre brød, og gjera dette medan dei laga seg til å ta ut or Egypten for å vandra til Kana'en (2. Mos. 12) — slik skal alle som trur, ha eit åndeleg måltid i nattverden, til styrke på vandringa frå jorda til det himmelske Kana'en. Vårt påskelam er Kristus (1. Kor. 5, 7). Han er det Guds lam som vart slakta, d.v.s. som leid døden i vår stad for å gjera oss frie frå Guds rettferdige dom, så vi skulle få nåde med syndsforlating i hans namn.

Difor er nattverden eit *minnemåltid* om Jesus: vi minnest han, vi minnest døden hans, vi minnest at han døydde for syndene våre, og vi minnest at han etter soninga for oss, no lever og går i forbøn for oss hjå var himmelske Fader. Fordi vi minnest han og frelsa hans, kveikjer vi gjerne lys på altarbordet — for ved

lyset skal vi minnast at «det skjedde den natta han vart sviken».

Men nattverden er meir enn eit minnemåltid. Det er måltidet åt den nye pakta: brød og vin gjeve oss av Jesus sjølv til teikn og pant på at den nye pakta frå Golgata høyrer til alle som tek imot dette i tru. Då Jesus på Golgata gav seg sjølv for oss, så gjev han oss gjennom nattverden eit pant på at vi er tekne med i nådepakta hans, ved det at han gjev seg sjølv til oss.

Offeret hans vert aldri i all æva teke oppatt. For det er fullført ein gong for alle. (Heb. 9, 25 f.) Men hans eigen person er hjå oss, han er sjølv til stades for å verta eitt med oss. Når han difor seier slik: «Dette er lekamen min» — og vi får brødet, «dette er blodet mitt» — og vi får vinen, då gjer han dette fordi det skal vera fullkomne klårt for oss at det er den *same person* som ein gong leid døden i kjøt og blod på Golgata, som no gjer seg til eitt med brød og vin. Og såleis tek vi i nattverden imot den forklåra og herleggjorde Jesus Kristus på ein åndeleg måte.

Når dette vert kalla «ei sakramental eting», då meiner ein det at Jesus er tilstades og er nærverande i og med brød og vin i kraft av sitt eige namn og sin eigen lovnad — og det utan omsyn til om vi trur det eller ikkje, utan omsyn til om

den som deler ut er truande eller ikkje.

Fordi det er eit «sakrament», der Jesus sjølv er nærverande i og med sin person, difor seier Skrifta at vi må gjera skilnad på nattverden og annan mat (1. Kor. 11,29). Og det vil seia: Når ein et vanleg mat, tenkjer ein berre på om *kroppen* har godt av dette eller tek skade av det, om ein er svolten eller mett, o.s.b. Men den som skal eta nattverd, han må tenkja etter korleis hjarta og ånda hans er. Difor seier Guds ord: «Kwart menneske prøve seg sjølv, og så ete han av brødet og drikke av kalken.» (1. Kor. 11, 28.)

Kva skal vi då «prøva» når vi går til nattverd? Vi skal prøva oss sjølve på «synd og nåde» eller på «lov og evangelium». D.v.s.: Vi skal lata Guds Ande få tala ut gjennom vårt samvit om vår *eiga* synd, og ikkje om andre si. Vi skal sanna den synda vi såleis vert minna om, og ikkje stå imot noko minning om synd med falske orsakingar, og prøva om det er vårtærlege forsett å bryta med synda vår.

For vi kan ikkje venta at Gud skal tilgje oss synd om vi ikkje i hjarta vårt gjerne vil verta kvitt henne. «Dersom me sannar syndene våre, så er han trufast og rettferdig, så han forlet oss syndene og reinsar oss frå all urettferd.» (1. Johs. 1, 9.)

Med dette vil Herren og seia at når vi såleis kjem fram i lyset for han, vil han halda fast ved lovnadene sine, gje oss ei rett tru og styrka oss i nåden, så vi må eiga barnekåret med syndsforlating.

No veit du kanskje, kjære ven, at når ein såleis prøver seg sjølv, vil ein stadig finna at ein er heilt *uverdig* til å gå til nattverd. Og så vert ein ottefull for å ta imot dette måltidet.

La meg seia deg fylgjande: Du må ikkje driva avguding med nattverden, som om han heng så mykje høgare enn Guds evangelium at han er attlaten for deg. For med det spottar du Gud. Nett den som *kjenner* seg uverdig, *er* verdig — der som det er sant i hjarta hans at han gjerne vil hjelpast av Herren. Nattverden er gjeven dei som *trur* evangeliet og søker berging hjå Herren. Ingen Guds nåde vert gjeven til syndfrie, men all Guds nåde er for syndarar. Dersom du difor i hjarta ditt trur evangeliet og veit at det er for deg, så er og nattverden for deg.

Brødet og vinen i nattverden er eit teikn og pant som Herren nyttar til å gjera deg viss på at han meiner *deg*, tilgjev *deg*, og vil ha nett *deg* med i Golgatapakta. Så verkeleg og sant som brød og vin kjem i munnen din, så verkeleg og sant gjev Herren *deg* forlating for synd-

ene dine i nattverden. Og du *har* hans nåde dersom du ikkje mistrur han, men trur du han og held inderleg fast ved det han lovar deg. For «den som trur... *har* æveleg liv» (Johs. 3, 36).

Kor ofte skal ein gå til nattverd? Dei fyrste kristne gjekk kvar sundag. Du bør ikkje gå for sjeldan til nattverdbordet. Herren vil gjerne møta deg der. Og hugs: der har du og eit samfunn med andre truande som du treng, skal du kunna leva

eit friskt, åndeleg liv. Og kvar gong du er med og tek mot nattverden, så er du og med på å *vedkjennast* Herrens død, vedkjennast di tru.

Gløym ikkje dei orda som tonar imot deg i nattverden:

«Velsigna er den som kjem i Herrens namn.» Dei orda gjeld på ein serleg måte deg og, dersom du kjem der etter Herrens innbjoding og i hans namn. Då vert du velsigna.

O. V.-S.

### *Bibelen er grunnvollen under Kristi menighet*

Grunnvollen under Kristi menighet er Bibelen.

Den sanne menighet bekjenner fra begynnelsen til enden at Bibelen er Guds ord. Bibelen er Hellig Skrift, *den hellige skriften*, den eneste bok i verden som er hellig og uten feil. Bibelen er skapt av Gud, ett guddommelig verk, hvor Gud har nedlagt seg selv. Etter som Gud er fullkommen er også hans verk fullkommen. Intet annet enn Guds ord finnes i Bibelen. Bibelen attergir menneskers ord, enda til løgnaktige menneskeord og feilaktige opfatninger, men det var Guds vilje å gengi dem, og enda menneskers tale har Gud gjengitt uten feil: Som han sier det, slik er det.

Den sanne menighet bekjenner at Bibelen er Guds ord og intet annet, for Bibelen sier dette om seg selv. Bare Bibelen er Bibelen skrevet av den Hellige Ånd. Han har skrevet Bibelen og inngitt de mennesker som holdt pennen både ordene og formen. På denne måten har Han våket over den slik at alt som skulle skrives kom med og at alt annet ble utelatt. Han sier at Bibelen er uten feil, og vederkveger sjelen. (Salme 19,8). Han sier at den er lutret syv ganger, renset til fullkommenhet og sanning.

Den sanne menighet er Guds Ånds verk, som Herren har bygget just gjennem Bibelen, gjennem Ordet og forkynnelsen og sakra-

mentene. Bibelen er menighetens grunnvoll. Menigheten er blitt til gjennem Kristus, som selv er Ordet og som er Bibelen, etter som Bibelen er Ordet. Den Hellig Ånd virker gjennem Bibelens ord i hellige Skrifter, i den forkynnelse som bekjenner hele Bibelen som Guds ord og derfor er sannheten. I 1. Peters brev 1,23 leser vi: «som er gjenfødt, ikke av forgjengelig, men uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir». Det vil si at Skriften når den leses, forkynnes, begrunnes meddeler den Hellige Ånd til dem som ikke motstår Ordet, det vil si dem som tror. Tro er å ta imot Jesus Kristus og bli salige gjennem ham.

På denne måten har Kristi menighet blitt til i verden. Den Hellige Skrift og dens anvendelse har lagt Menighetens grunn og blir alltid menighetens grunnvoll. Menigheten hviler på det guddommelige Ordet. Den sanne menighets bekjennelse om Ordet er Bibelens egen bekjennelse om seg selv, om Kristus gjenløseren. Om det fantes feil i Bibelen, fantes ikke Kristi menighet. Menighetens eksistens i verden beror på Bibelens ekthet og sanning. Man kan enda til si at den levende menighet i dag er bevis på Bibelens sanning og ufeilbarhet. Kristi navn og Kristi verk skulle for lenge siden vært glemt og uten kraft i

verden, om det fantes brist og feil i Bibelen. Jesus Kristus ville da nemlig vært en løgner og bedrager, for han vitnet under sitt jordiske liv som menneske at Ordet var sannheten. Han hentydet at Gamle Testamentet var Guds Ord helt fra Moses til Malakias, og at Hellig Ånden talte gjennem deres munn som talte i G.T. Han identifiserte seg selv med hele G.T., og viste at han bodde i G.T. at Han var dets innhold og fullbyrdelse. Hans fødsel, liv, død og oppstandelse skedde i følge G.T. hellige Skrifter, og det Nye Testamentet utgir seg for å være Guds ord i samme mening som G.T. er det, og N.T. forkynner at G.T. er sant og at Jesus er hva G.T. sa ham å være og at Jesus er Herren, som selv grunner sin menighet, som selv er nær i sin menighet og bevarer henne til tidens ende. G.T. og N.T. forkynner sammen at denne Jesus er Herren og at han har all makt i himmelen og på jorden og under jorden. Han skal komme synlig tilbake og oppvekke alle døde og kalte alle mennesker frem for den ytterste dom med korset som skille — som er det samme som Bibelen — dele alle mennesker i to grupper. Deretter skal hans sanne menighet, det vil si de som tror på Jesus, være med Ham i evig salighet, og de som forkaster ham gå bort til evig straff.

Hadde denne Jesu lære vært uiktig, da ville ikke denne menighet oppstått og fremdeles leve som historien i dag bærer vidnesbyrd om, og medlemmer finnes over hele jorden og bekjenner på snart alle språk, at Jesus er Herren. Menighetens eksistens midt i forfølgelser og mørke og til trods for all villfarelse er et bevis for Bibelens sannhet og Jesus sannferdighet. Menigheten er Kristi nærverelse i tiden. Menigheten er den levende frelsers verk på Bibelens grunnvoll.

Den sanne menighet på Bibelens grunnvoll, som bekjenner at Jesus er Herren kjennes igjen på sin bekjennelse til hele Bibelen som hellig Skrift og Guds Ord. Når den forblir ved Bibelen, forblir den på grunnvollen som ikke rokkes. Menigheten er derved hva Herren har sagt at den er. Dens ytre former kan endres for en del, dens kirkerom inntaes, dens lære angripes, dens medlemmer tortureres eller forfølges, men på grunnvollen som ikke rokkes lever menigheten og vokser og utbrer seg over jorden. I serdeleshet under stormtider og forfølgelser viser det seg at herlighetens Ånd hviler over denne menighet, og Herren lar forsamlingen vokse med dem som lar seg frelse. Menigheten renses også gjennem at alt falskt og ivedkommende renses bort i prøvelsen mens Bibelen, den

faste grunnvollen, fremstår med det kjære kors og Jesu dyre namn. Så vinner ikke dødsrikets porter over Jesu Kristi menighet.

Den menighet derimot som trer frem med en istykkerret Bibel går under. Den fornekter at Jesus taler sannhet, den motsier Faderen, den bedrøver Guds hellige Ånd. Den er ikke lys og salt i verden. Misjonssinn og interesse avtar, vekkelsen i den og omkring den dør. Henførelsen slokner, døden utbrer seg — for hvem kan lide Kristi vanære og motstå verden, som ikke har Kristi Ånd! Når Bibelen betraktes av menigheten som et menneskelig dokument, der den menneskelige fornuftens dømmer om hva som er sant og falskt, kan ingen lenger være viss om sin salighet. Når mennesker — selv om de kaller seg kristne — kritiserer Bibelen, gjør de seg til herrer over Kristus. Deres bekjennelse er ikke lenger at Kristus er Herren. De hører ikke ham til, selv om de har navn av å leve.

Den menighet som ikke har Bibelen er altså uten grunnvoll.

*Tore Nilsson*

Fra Pietisten, oversatt ved A. L.



## «Vidunderligst av alt på jord er Jesu Kristi rike»

For den som står utanfor Jesu Kristi rike, anten det er det verdslege menneske eller den ugjenfødde og religiøse, ser ikkje Guds rike ut for å vera det «vidunderligste» av alt på jord. Tvert om ser det ut for å vera det ringaste og mest utålelege på jorda, og dei som bekjenner seg til dette riket dei mest ynkelege av alle menneske. Det er som Guds ord seier det i 1. Korint. 1,23: Ein dårskap, ei avstygging for jødar og religiøse, og ein dårskap for grekarar og alle vise og forstandige menneske, men for oss som vert frelse er det ei Guds kraft.

Ein kan spyrja kva som er årsaka til at menneske ser så forskjellig og heilt ulikt og motseiande på Jesu Kristi rike? Bibelen seier at det har millom anna to årsaker: For det første kjenner ikkje menneske på grunn av fallet, for di denne verda sin Gud (djævelen) har forblinda deira vantru sinn, ikkje Gud i sin visdom, og for det andre var det Guds vilje ved dårskapen i denne forkynninga å frelsa dei som trur. Og Jesus seier at dei vil koma til å forakta og forflytgja dei som høyrer Jesus og hans rike til fordi dei ikkje kjenner meg, alt-så Jesus.

Dertil kjem at Jesu Kristi rike kan ein ikkje sjå med det naturlege auga, eller forstå med vår forstand, for det er eit truesrike, eitt

åndeleg rike som er inne i dei som trur. Jesus sa til farisearane då dei spurde om når Guds rike skulle koma: Guds rike kjem ikkje so at ein kan sjå det for augo. Ein kan ikkje heller seia: *Sjå her er det!* eller: *Der er det!* For *Guds rike er inne i dykk.* (Luk. 17,20-21). Grundtvig syng i salmen: «Dets herlighet er og så stor At det har ingen ende. *Usynlig vel som sjel og sinn,* Det nemt dog er å kjenne, Alt som en by på bergetinn Det ses til verdens ende». Sjel og sinn hjå eit menneske har endå ingen sett, ikkje ein gong ein kirurg som har sett og kjenner grant alt det synlege som finst i ein menneskelekam. Men at både sjel og sinn finst hjå eit menneske kan vel ingen vera i tvil om, det beviser den dagen dei må forlata lekamen, for då er huset tomt og lekamen død.

Mange spør: Kva er Guds rike, og korleis kan ein sjå det og koma inn i det? På det svarar Bibelen, som er Guds ord, greitt og utførelig, både i bilet og med reine ord. Jesus seier det slik: *Eg er det sanne vintreet, og de er greinene.* (Johs. 15,5) Og i Matt. 12; Men er det Guds Ande som hjelper meg til å驱va ut dei vonde åndene, so er då Guds rike kome til dykk. Og då Jesus steig fram for å forkynna Guds rike tok han til med orda: Omvend dykk, for Guds rike er

kome nær. For den som trur Gud på hans ord, skulle dette vera nok til å visa at *Guds rike* er *Jesus Kristus*, og dei som lever i åndens samfunn med han og tek imot han og hans liv ved trua, dei som er fødd ved Guds ord, den uforgjengelege sæd som lever og varer.

Det andre ved spørsmålet var: Korleis kan eg sjå Guds rike, og koma inn i det? På det spørsmålet svarar Jesus Nikodemus: Utan at ein vert fødd av Anden, kan ingen sjå Guds rike eller koma inn i det, for det som er født av kjøtet er kjøt, og det som er født av Anden en ånd. (Johan. 3,1-fylgjande). Det vil seia at den som er fødd på naturleg vis av si mor, kan aldri læra ved sine naturlege sanser å sjå eller forstå Guds rike, heller ikkje å koma inn i det.

Den derimot som er fødd av Anden, ved trua på Bibelens ord om Jesus Kristus, og han krossfest, han får ei ny ånd og eit nytt sinn og åndelege sanser som ser Guds rike, og såleis kjem inn i det. Det første han då seier plar vera: Nei, at det var slik, det har eg aldri sett og aldri tenkt. At Jesus var slik, at det var så enkelt. Slik undrast den som fyrste gong ser Guds rike, ved å sjå og kjenna Jesus rett, slik Bibelen forkynner han og Anden openberar han for syndaren.

Jesu Kristi rike skil seg ut frå alle andre rike, «dets herlighet er

og så stor At det har ingen like». Lovrike som Bibelen fortel om, der var det dei røttferdige, gode og rettskafne, dei etter lova ulastande, dei som var utan skuld som blei mottekne og anerkjente for Guds barn å vera. Der er det gjerningane oglivet som tel.

Slik er det ikkje med Jesu Kristi rike. Der er det berre syndarar, skyldige og uverdige som kjem inn. Ikkje på grunn av si synd og skuld, men på grunn av at dei ser, erkjenner overfor Gud at dei er fortapte syndarar, «skuldig til døden for syndene mange og bundne i lekkjer på syndeveg lange». Det er årsaka til at dei treng ein nådig Gud, ein frelsar som tilgir synd og rettferdigjør denne ugudlege, årsaka til at dei kjem til Jesus i tru og finn miskunn og får nåde hjå Gud. Det fortel Jesus så greitt om i likninga om tollaren og farisearen i templet. Gud ver meg syndaren nådig, ba tollaren, og Jesus sa om han at han gjekk rettferdigjort heim til sitt hus — men hin ikkje. Farisearen, som takka Gud og gav han æra for det gud hadde gjort han til, han gjekk heim til sitt hus like urettferdig som han kom, for han blei ikkje funnen rettferdig for Gud. Tollaren derimot trudde Gud på hans ord, såg og erkjente at han var ein syndar, ein fortapt syndar som trong tilgjeving og nåde hjå Gud. Dertil var han komen til den

tru at Gud var syndarar nådig, di-for oppsøkte han Gud og ba om nåde. Og med ein gong fann han miskunn og fekk nåde, gjekk rett-ferdigjort av Gud heim til sitt hus, på grunn av den trua som førde han til erkjenning og til Jesus.

I 1. Korint. 11,31 står det at den som dømmer seg sjølv, han blir ikkje dømt. Tollaren er vitne om sanninga av dette ordet, og det same er den eine røvaren på krossen, som erkjente at han leid berre det han hadde fortent, og som ba Jesus om å koma han i hug når han kom til sitt rike. Han gjekk same dag saman med Jesus til paradis. Kvar finn du eit slikt rike som Jesu Kristi rike?

Gudsrike si gåta er eit guddomsord, som skaper kva det nemner. Gud seier at han elskar verda slik at han ikkje sparde son sin, den einborne, men gav han til og for verda, så me ikkje skulle gå fortapt, men ha evig liv ved han (Johs. 3, 17). Og då tida var fullkommen, sende Gud Son sin, fødd av ei kvinne, fødd inn under lova for å kjøpa dei frie som var under lova, så me skulle få barnerett hjå Gud (Gal. 4,45). Jesus Kristus, Guds Son, let seg fornendra frå å vera Gud til å bli menneske, ja like til døden, for å kjøpa oss fri frå synda og dens grufulle fylgjer, frå vår ubetalelege skuld overfor Gud, frå domen, straffa som er døden og frå ein evig

død og fortaping i den evige elden som er tilbudd for djevelen og englane hans. Jesus Kristus kom for å gjera ende på djevelens verk, og for å redda og frelsa den falne og fortapte menneskeslekt, og det gjorde han med eit einaste offer då han ofra seg sjølv på krossen og vann oss ei evig utløysing. Og han sa sjølv: *Det er gjort, det er fullført!*

Jesus Kristus på krossen, det var Gud som forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilreknar dei misgjerningane deira, og har lagt forlikssordet ned i oss. (2. Korint. 5,19). Gud ofra Sonen ein gong, for alle. Det vil sia ein einaste gong for alle tider, og for det andre ofra han Sonen for alle menneske. Kvar finn du elles ein slik kjærleik, som hjå Gud og hjå Jesus Kristus?

Ved dette offer, og den døden han døydde for synda, og sigeren over synda, djevelen og døden som han vann og viste oss ved å stå opp frå dei døde tredje dagen la han grunnen, og blei den levande steinen som Jesu Kristi menighet er bygt på, bygt i fortapte syndarhjerter på jorda, og som skal fortsetja gjennom alle evigheter heime hjå Gud. Peter seier at Han blei forkasta av menneske, men er utvald og dyrverdig for Gud (1. Pet. 2,4). Og han legg til: Kom til han, den levande steinen — og vert de

sjølve, som levande steinar, oppbygde til eit åndeleg hus, eit heilagt presteskap til å bera fram åndelege offer, som er til hugnad for Gud ved Jesus Kristus.

Her talar Peter om Jesus og Jesu Kristi menighet, det sanne Guds rike som er vidunderligst av alt på jord. Han talar om eit åndeleg hus, som strekar under igjen at Jesu Kristi rike er eit åndeleg byggverk, ein levande menighet bygt i frelse syndarhjerter, der Jesus har teke bolig ved trua, der Gud bur og fortset sitt verk på jorda til frelse for dei vantru menneske.

Når her var tale om offer, så er det ikkje her tale om offer for synd, for den bar Jesus ein gong for alle så der ikkje lenger trengs offer for synd. Nei her var det tale om åndelege offer som er til hugnad for Gud, offer frå frelse sjeler som elskar Gud.

Når offeret er bore, frelsa er fullført for alle, alt er ferdig, kvifor går det så mange menneske mellom oss utanom dette «vidunderlege» rike?

Bibelen svarar klart på det: *For vantru skuld*. Ingen går fortapt på grunn av si synd, kor stor og ufyseleg den er, for synda har Jesus sona og betalt for. Gud var i Kristus og forlikte verda med seg sjølv, så han ikkje lenger tilrekna dei misgjerningane deira, — dei la han

på Jesus og tilrekna han all verda si synd.

Gud er forlikt, og forsoninga er fullført ein gong for alle, men årsaka til at så mange lever og dør utanom Guds frelse og rike ligg i det at dei er ikkje forlikt med Gud, dei har eit uforlikt og vantru hjarta. Det er årsaka til at Gud har lagt forliksordet ned i hjarta til alle frelse Guds barn, og sagt at me skal gå ut og forkynna ordet om riket, formana som om Gud formante ved oss: Forlik deg nå med Gud! Ingen får sjå eller koma inn i Guds rike som dreg seg unna dette forliket, heller ikkje du. «Du kjem ikkje utanom Jesus», syng songaren, for Jesus er døra inn i riket, han er vegen, den levande vegen til Guds Faderhjarta og rike. Dei som tok i mot han, dei gav han rett til å kallast Guds barn, dei som trur på namnet hans, og som er fødd, ikkje av kjøts, manns, eller blods vilje, men fødd av Gud. Er du med i dette rike? Og er du utanfor, så søk Jesus i dag!

Vårt rike er i himmelen, og derifrå ventar me Jesus som frelsar, han som skal omskapa vår fornedrelses lekam så me vert lik med hans herlegdoms lekam, etter hans kraft til å leggja alle ting under seg. (Fill. 3,20-21).

Der oppe samlar han alle sine barn, alle som har døydt i trua på

Jesus, ein for ein frå dei fyrste menneske til i dag, til dei siste som er att på jorda når han kjem att. Dei siste slepp å døy den lekamlege død, for det står at dei blir om-skapt i ein augneblink.

Der oppe er det nye Jerusalem, som Gud er byggmeister og skaper til og har bygt ferdig til sine barn! Og Jesus har sagt: Eg vil at mine skal vera der eg er, og skoda min

herlegdom. Her ser me berre små glimt av herlegdomen, etter som Anden openberrar det for oss, men der skal me sjå Han som han er, og kjenna fullt ut det som var stykke-vis og delt her nede.

Kom, ver med, frelsa er fullført og døra er opna også for deg! Alt er ferdig, kom: lydde påbodet til tenarane som gjekk ut med innbjod-inga.

*Amund Lid*

## *Hjarta sin lengt etter Jesus*

«Å, at jeg kunne min Jesus prise  
Som jeg av hjertet dog så gjerne  
vil, Fordi han ville slik nåde vise  
Å byde meg sitt himmerike til».

Det vart so velsigna godt for meg ein dag eg gjekk i mitt arbeid og eg fekk ei lengt i mi sjel etter Herren. Eg måtte syngja dette verset om igjen, og om igjen. Kvifor? Ja, «fordi han ville slik nåde vise å byde meg sitt himmerike til». Det er underleg når Herren kjem nær og velsigner.

Har du denne lengt etter å prisa Jesus? Har du denne lengt i ditt hjerte? Eg berre spør!

Salmistene i Salme 42 hadde denne lengten i sitt hjerte, sjå kva der står. «Som ein hjort styn etter rennande bekker, so styn mi sjel etter deg, min Gud»! osv. Han hadde lengten i sitt hjerte etter Herren.

Når vi får slike stunder i lag med Jesus, vert hjarta fylt med glede og takk, og då seier Guds ord at vi skal ropa med høg röst: «Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet».

Einast i von til Gud er mi sjel still, frå han kjem mi frelse. Salme 62.

Ofte må eg spørja meg sjølv: Korleis kan du vera eit Guds barn, du som er so vond, og alt i deg taler i mot? Og den vonde er enig og seier: nei, du er ikkje so at nåden i Kristus deg tilhører no. Ja, då er det godt å sjå kva Gud seier i Ordet: «Hans verk er det at de er i Kristus Jesus, som for oss hev vorte visdom frå Gud og rettferd og helging og utløysing». 1. Kor. 1,30.

Det er alvårleg å stå framfor ein

heilag Gud. Eg har hug å spørja deg som les dette. «Har du stende ansikt til ansikt med ein levande heilag Gud? og opplevd gjenførelsens under? Eg er glad for at det kom ein dag i mitt liv, då eg fekk sjå at: «Jeg var fortapt og så ingen vei, Da så jeg blodet, ja blodet. Da ingen makt kunne frelse meg, Da frelse blodet. Da tok han hele min byrde av, og jeg fikk svømme i nådens hav, Takk være blodet, ja blodet».

Eg har hug å be deg, kjære venn, som ikke har fått del i dette, eller som ikke er kjent på denne vei, «unn deg ikke hverken rast eller

ro før Gud har fått åpenbart Jesus for ditt hjerte, og vist deg at han er din stedfortræder og mellommann».

Brorson syng: «Nu har jeg funnet det jeg grunner Mitt salighetens anker på. Den grunn er Jesu død og vunder, Hvor den før verdens grunnvoll lå. Det er den grunn som evig står Når Jord og himmel selv forgår.»

Når dette vert åpenbart for vårt hjarta, opplever vi ein useieleg trygghet. Guds ord seier: «Dei som lit på Herren, er som Sionsfjellet, som ikkje vert rikka, men æveleg stend fast». Salme 125.

*R. Dyrøy.*

Frå «Dagen»

## Likestillingens ide, rot og frukt

Resten

*Av Jørgen Høgetveit*

Som en skjønner måtte det ut av denne tanke og begrepsverdenen vokse fram en livsforståelse, livsopplevelse og praksis som etterhvert har blitt dominerende i Europa og Norge. Det sanne menneskebildet og livsforståelsen som vi finner i Rom. I ble byttet bort mot en avbildning av et forgjengelig menneske og av firføtte dyr og forfallet var et faktum.

Vi kan følge denne bærende likhetstanken gjennom nær sagt alt av åndsliv kulturliv og næringsliv i det århundre vi nå er inne i. Den har svinget noe opp og ned, men stadig kommet igjen med fornyet

styrke. Og vi har alltid nådd topptopp i dette før de store kriser i Europas historie. Vi hadde det med sufragatene før 1914 og samme reisning før 1940 og nå kommer det igjen sammen med en rekke andre kulturfenomener som varsler at det går mot en eksplosjon i menneskenes verden. Krigen kommer nemlig ikke fra våpnene, men fra menneskehjertet. Vi skal gi noen små glimt inn i hvordan dette ytrer seg i begreper og praksis i dagens Norge som jo har fått sin likestillingslov, uten at de fleste stortingsrepresentanter til fulle har forstått hva de har vært med på.

**Et Gudsopprør og et opprør mot skaperordningen og den første artikkel.**

Begrepene for mann og kvinne har blitt skiftet ut også blandt kristne. Nå heter det ikke lærer og lærerinne, sykesøster osv. Via begrepsendring sniker det seg inn en uni-sex tenkning på tross av at Gud skapte til mann og kvinne. Vi ser det i motene. Det skiller ikke klart mellom manns- og kvinnekjær og mange er forvirret i sin kjønnsidentitet, noe som igjen fører til forvirring i kjønnsrollene og munner ut i den type samliv som er skildret i Rom. 1 hvor mennene brenner etter lust til hverandre. Altså Sodomas hovedsynd: homofili. Odd Eidem har skrevet en artikkel om dette hvor han gjennomgår et stort verk om motene gjennom tidene. Han konkluderer med at foran enhver stor omveltning har vi fått slike moteendringer som rett før krigen kom, slo ut i at kvinne igjen begynte å kle seg feminint mens mennene begynte med en mer maskulin fremtoning. Han sier det synes som om de været at nå måtte de igjen innordne seg sin naturskapte rolle. Mennene skulle i krig og kvinnene måtte ta opp dette å være kvinne og mor for å sikre etterslekten. De færreste forstod hva som foregikk, men instinktivt innrettet de seg slik.

Nå har likheten og klassekampen nådd kirken og hjemmet. Vi kjenner uttrykket: «Klassekamp og kvinnekamp, kvinnekamp og klassekamp.»

I kirken ble det den liberale teo-

logi som tok mot velfarelsen mot skaper-ordningen og klare guds-ord. Tanker og begreper fra verden ble godtatt og bibelske tanker forvrengt og borttolket. Jeg nevner bare kort at en nå er kommet så langt, at tenkningen også har fått sitt innpass i den nye bibeloversettelsen av 1978. Her er det ikke lenger skille mellom profet og profetinne, nå kalles de alle profeter. Men andre tunge slag fikk vi ved den ubibelske innføring av kvinnelige prester. Og kulminasjonen av dette får vi presentert i «Svenska Dagbladet» for 21. og 22. desember. Dr. theolog. Ulla Carin Holm ved Universitetet i Lund har intervjuet 138 kvinnelige prester i Sverige og der budskap er: «Vi kommer til å få forandret gudsbildet ettersom de kvinnelige prester ikke ser Gud som Far. De oppholder seg ikke heller med begrepet som synd og skyld.» «Til slutt må det settes spørsmål ved det «mannelige monopoliet» i Himmelens.» De krisne mytene stammer dårlig med vår tilværelse, derfor kjenner mennesker seg mer og mer fremmed overfor kirken. De dypeste behov fylles med ulike — mer eller mindre destruktive — substitutt.» De sier at «Bibelen ikke er kvinnenes bok» og de kvinnelige prestene siterer nesten aldri Bibelen.

«Kirken burde være et forbilde. I likestillingssaken sleper den etter alle andre institusjoner. Det er en skam først og fremst for evangeliet» sies det. Gudsopprøret gjennom likestillingstenkning er

---

fullkommen! Slik går det når sataniske tankebygninger ikke blir revet ned i tide.

I hjem og familie er vi snart også til veis ende i denne falske frigjøring og fullstendig ødeleggelse av skaperordningen til stor skade for mann og kvinne og ikke minst barna. Kvinnen skulle frigjøres og ha samme retter og plikter og arbeidsområder som mannen: ingen tenkte på at de var skapt som mann og kvinne likeverdige for Gud og mennesker, men med forskjellige funksjoner. Nå ble barnefødsler og barna som Guds velsignelse byttet ut med at de var uønsket og morskjærligheten med abortloven, som er en viktig del av likestillingskampen. Kvinnen skulle ut av hjemmet til mer «verdifullt» arbeid og barnehagene og kollektivet overtok mors og fars rolle, «ikke engang dyrene finner på slikt» skrev prof. Harald Skjervold ved NLH for en tid tilbake.

Sluttproduktet på dette ser vi i dag spirene av i en ungdom som ikke har fått til-freds-stillet sitt behov for omsorg og kjærlighet av de som de står nærmest. Denne åndelige og skjeelige underernæring slår ut i et destruktivt hat mot seg selv og samfunnet. De går under i narkotika og samfunnssopp-

rør. Befolkingstallet synker og forskyves slik at vi i 2000 vil være ca. 2. mill. i Norge og da fortrinnsvis gamle og pleietrengende. Dette under forutsetning av at de gamle får leve og ikke utviklingen skulle snu så gamle og unge igjen ble ønskede og verdifulle mennesker i samfunnet.

Dette er Skaperopprør og vi ser at kvinnekampen ikke stopper her. Det kan den etter sin ideemessige rot ikke gjøre. Det ropa stadig på flere barnehager og en marsjerer under mottoet: La de små barn komme til seg selv — Jesus ut av barnehagene.» Så er vi til veis ende både innen kirke og de de samfunnsmessige gudgitte ordninger.

Jøden Karl Marx synes å ha seiret, men «dødsrikets porter skal ikke få makt over Guds menighet» og Guds-riket skal seire i himmelen som på jorden. Det blir en forferdelig dag for de som må erkjenne at Fredsfyrsten het Jesus Kristus, men en sannt forløsningsens dag for de som ventet på han, avslørte ondskapen og bekjempet den tvers gjennom hånd, spott og forfølgelse til Guds-Riket kommer i stråleskrud. Ikke noen annet Paradis kan tilfredsstille vår dypeste trang etter frihet, likhet og broderskap.